

Opmerkingen over het zondoffer

'Dan moet hij zijn hand op de kop van het zondoffer leggen, en men moet dat zondoffer slachten op de plaats van het brandoffer. Vervolgens moet de priester met zijn vinger een deel van haar bloed nemen en het op de horens strijken van het brandofferaltaar. En al haar overige bloed moet hij aan de voet van het altaar uitgieten. Verder moet hij al het vet ervan verwijderen, net zoals het vet van het dankoffer (of: vredeoffer) verwijderd wordt. En de priester moet het op het altaar in rook laten opgaan als een aangename geur voor de Heere. Zo zal de priester verzoening voor hem doen, en het zal hem vergeven worden'.

Leviticus 4:29-31

Ik wil graag ingaan op een vraag over het zondoffer. Iemand schreef dat hij altijd had gedacht dat de zond- en schuldoffers voor de Heere *niet* aangenaam waren, omdat ze met *zonden* te maken hadden. Maar in Leviticus 4:31 staat als enige keer bij het zondoffer dat dit toch tot een liefelijke reuk (of: een aangename geur) voor de Heere was. Hoe is dat te verklaren?

Ik denk dat de verklaring hiervan niet zo moeilijk is. Want het gaat hier bij het zondoffer *alleen om het vet*, dat tot een liefelijke reuk voor de Heere was. Dat geldt trouwens voor alle vredeoffers, zondoffers en schuldoffers. Het vet en ook het bloed waren uitsluitend voor de Heere bestemd (Lev. 7:22-27). Het aspect van de afschuw over de zonde komt echter duidelijk genoeg tot uitdrukking door het verbranden van het zondoffer zelf buiten het kamp, buiten de legerplaats, tenminste als het bloed ervan in het heiligdom werd gebracht (Lev. 4:8-12).

Interessant is ook het voorschrift dat het zondoffer geslacht moest worden *op dezelfde plaats* waar men ook het brandoffer slachtte. Het gaat hier om typen van hetzelfde unieke offer van Golgotha, maar in de oudtestamentische offers zien we verschillende facetten ervan. Het zondoffer is in zeker opzicht zelfs 'belangrijker' dan het brandoffer, doordat het bloed van bepaalde zondoffers in het heiligdom werd gebracht en op de Ark werd gesprekeld ter verzoening (vgl. Ef. 1:7)! Het zondoffer wordt dan ook *allerheiligst* genoemd (Lev. 6:25), evenals het schuldoffer (Lev. 7:1).

Inderdaad wordt de term 'tot een liefelijke reuk' slechts één keer bij het zondoffer gebruikt, en wel in het geval van een onopzettelijke zonde door iemand uit het volk van het land (Lev. 4:27-31). En verder vinden we het drie keer bij het brandoffer (Lev. 1), en drie keer bij het spijs- of graanoffer (Lev. 2). Dan nog twee keer bij het dank- of vredeoffer (Lev. 3), en twee keer bij de wet op het spijs- of graanoffer (Lev. 6).

Ten slotte vinden we het twee keer bij de priesterwijding, in verband met het brandoffer en het inwijdingsoffer (Lev. 8). Maar de term 'in rook doen opgaan' – die telkens wordt gebruikt met betrekking tot het vet van de zond- en schuldoffers – wijst eveneens duidelijk op dit aspect van welaangenaamheid voor de Heere God.
